ปีที่ ๙ ฉบับที่ ๒ กรกฎาคม - ธันวาคม ๒๕๕๘

ศิษย์เก่ามหิดลสัมพันธ์

สมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยมหิดล ในพระบรมราชูปถัมภ์
Mahidol University Alumni Association under the Royal Patronage of His Majesty the King

สารานุกรมแสงสว่าง

สวัสดีท่านผู้อ่าน

"ศิษย์เก่ามหิดลสัมพันธ์" ปีที่ 9 ฉบับที่ 2 พบกับท่านผู้อ่านล่าช้ากว่ากำหนด ด้วยปัญหาอุทกภัยร้ายแรง น้ำท่วมกระจายไปทั่ว รวมทั้งกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ทำให้การจัดทำจุลสารเกิดปัญหาอุปสรรคมากมายหลายประการ

ในฉบับนี้ "ศิษย์เก่ามหิดลสัมพันธ์" มีเรื่องของการจัดตั้งวิทยาเขตในส่วนภูมิภาคที่น่าสนใจติดตามเช่นเคย และเริ่มจากฉบับนี้เป็นต้นไป "ศิษย์เก่ามหิดลสัมพันธ์" ได้เพิ่มคอลัมน์ประจำ "คนดี ศรีมหิดล" ขึ้น คอลัมน์นี้เป็นสื่อกลางในการยกย่อง เชิดชูให้กับ "คนมหิดล" ที่ปฏิบัติงานด้วยความอดทน ขยันขันแข็ง ทุ่มเท เสียสละ มีวินัย ซื่อสัตย์ มีคุณธรรม น้ำใจงาม อุทิศตนเพื่องานที่รับผิดชอบ เพื่อ "มหิดล" จนเป็นที่สมควรยกย่อง เชิดชู "คนดี ศรีมหิดล" ไม่ใช่รางวัลทางวิชาการที่สร้างชื่อเสียงให้กับ "มหิดล" ไม่เกี่ยวกับตำแหน่งหน้าที่ แต่เป็นคนมหิดลในทุกระดับ ตั้งแต่บนถึงระดับล่าง ที่สมาคมเห็นสมควรยกย่อง เชิดชู แน่นอนที่สุดว่ามี "คนดี ศรีมหิดล" มากมายที่สมควรยกย่อง เชิดชู แต่ด้วยเนื้อที่จุลสารมีจำกัด จึงสามารถยกย่อง เชิดชู "คนดี ศรีมหิดล" ได้เพียงฉบับละ 3 ท่าน เท่านั้น

นคร สมบูรณ์วิทย์
สาราณียกร

คณะผู้จัดทำจุลสาร

นคร สมบูรณ์วิทย์ — อรุณ วงษ์จิราษฎร์
ศรีสิน คูสมิทธิ์ — ธวัชชัย พรพัฒน์ดิษฐ์
รุ่งทิพย์ สุวรรณประทีป — สุมาลัย พันธ์วิชัย

สมาคมฯ : www.mualumni.mahidol.ac.th
E-mail:alumni@mahidol.ac.th
โทรศัพท์ 0-2849-6357-8 โทรสาร 0-2849-6357

คณะกรรมการบริหารสมาคมศิษย์เก่า มหาวิทยาลัยมหิดล ในพระบรมราชูปถัมภ์ 2553 - 2555

นายกกิตติมศักดิ์
ศ.เกียรติคุณ นพ.สุบทร ตัณหนันทน์
รศ.นพ.มันตรี จุลสมัย
ศ.เกียรติคุณ นพ.ธงชัย พรรณลาภ
ศ.เกียรติคุณ นพ.มนตรี ตู้จินดา
ศ.เกียรติคุณ พญ.ชนิกา ตู้จินดา
ที่ปรึกษา
ศ.คลินิก นพ.ปิยะสกล สกลสัตยาทร
นพ.ปราเสริฐ ปราสาททองโอสถ
ศ.เกียรติคุณ พญ.สมศรี เผ่าสวัสดิ์
นพ.ไพจิตร์ วราชิต
คณะกรรมการนโยบาย
นายกสมาคมศิษย์เก่า คณะ/วิทยาลัย/สถาบัน
คณะกรรมการบริหารสมาคมฯ วาระปี 2553-2555
นายกสมาคม
ศ.คลินิกพิเศษ นพ.เสรี ตู้จินดา
อุปนายกคนที่ 1
ศ.นพ.ศรีประสิทธิ์ บุญวิสุทธิ์
อุปนายกคนที่ 2
นพ.สถาพร วงษ์เจริญ
เลขาธิการ
ผศ.ชัยวัฒน์ วงศ์อาษา
เหรัญญิก
ผศ.พญ.อรุณ วงษ์จิราษฎร์
สาราณียกร
ศ.(พิเศษ) นพ.นคร สมบูรณ์วิทย์
ประชาสัมพันธ์
รศ.นพ.ธวัชชัย พีรพัฒน์ดิษฐ์
ปฏิคม
ศ.นพ.สุทธิศักดิ์ สุทธิพงษ์ชัย
นายทะเบียน
ผศ.บัวรอง ลิ่วเฉลิมวงศ์
กรรมการกลาง
พล.ต.ท. นพ.จงเจตน์ อาวเจนพงษ์
นพ.สมชัย ภิญโญพรพาณิชย์
ศ.คลินิกเกียรติคุณ นพ.วิสุทธิ์ ตันศิริคงคล
พญ.นวลศรี ทิวทอง
ศ.คลินิกเกียรติคุณ ทพญ.วราภรณ์ ฐิติบันทพันธุ์
นพ.วีระพงษ์ เพ็งวาณิชย์
ศ.พญ.วรรณี นิธิยานันท์
ศ.ดร.ศรีสิน คูสมิทธิ์
รศ.พญ.อรวรรณ คีรีวัฒน์
พญ.สมสิริ สกลสัตยาทร
รศ.ดร.รัตมีดารา หุ่นสวัสดิ์
รศ.พญ.ยุวดี เลี่ยวไพรัตน์
รศ.ศรีสนิท อินทรมณี
นางกมลทิพย์ หิตะนันท์
นางสาวสุมาลัย พันธ์วิชัย
นางรุ่งทิพย์ สุวรรณประทีป
ผู้แทน
มหาวิทยาลัยมหิดล
รศ.นพ.ปรีชา สุนทรานันท์
ภาคเหนือ
พญ.สุวางค์รัตน์ วรรธนะภูติ
ภาคใต้
นพ.พิษณุ มณีโชติ
ภาคตะวันออก
นพ.วีระพงษ์ เพ็งวาณิชย์
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
นพ.ชัยพร ทองประเสริฐ

เรื่องในฉบับ

1. พระราชดำรัส ในการเสด็จออกมหาสมาคม ในพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554 ณ พระที่นั่งจักรีมหาปราสาท หน้า 3
2. โครงการจัดตั้งวิทยาเขตอำนาจเจริญ มหาวิทยาลัยมหิดล หน้า 5
3. คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร หน้า 13
4. รางวัลมหาวิทยาลัยมหิดล ประจำปีการศึกษา 2553 หน้า 20
5. คนดี ศรีมหิดล หน้า 23
6. MU New หน้า 36
7. แวดวงมหิดล หน้า 45
8. ปฏิทินภาพสมาคมฯ หน้า 49

คนดี ศรีมหิดล

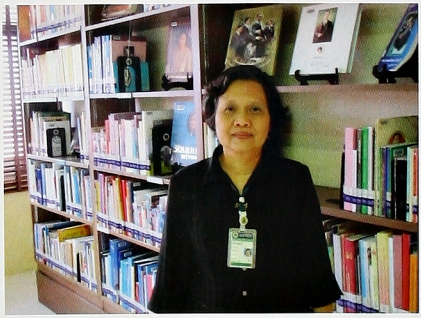
ศ.ดร.พิไลพันธ์ พุธวัฒนะ (ศาสตราจารย์ ระดับที่ 11)

ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายวิจัย คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

รางวัลที่เคยได้รับ	หน่วยงานที่ให้	ปี พ.ศ. ที่ได้รับ
รางวัลอาจารย์ตัวอย่าง	สภาคณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหิดล	2553
รางวัลผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงในวารสารสูงสุด สาขาวิทยาศาสตร์ชีวภาพและวิทยาศาสตร์การแพทย์ ปี พ.ศ. 2551 (นับ citation 5 ปีย้อนหลัง)	มหาวิทยาลัยมหิดล	2553
รางวัลอาจารย์ดีเด่นฝ่ายปรีคลินิก	สภาอาจารย์ศิริราช	2552
รางวัลบุคลากรดีเด่น	คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล	2552
รางวัลเจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดี สาขาความเป็นครู	คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล	2550
เมธีวิจัยอาวุโส สกว.	สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ	2549
รางวัลบุคลากรดีเด่น	คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล	2549
รางวัลศิษย์เก่าดีเด่นสาขาวิชาการ/วิจัย	บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล	2546
รางวัลศิษย์เก่าผู้ประสบความสำเร็จในวิชาชีพ	คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	2543
รางวัลวิจัยดีเด่นทางพรีคลินิก	คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล	2538

ดำรงตำแหน่งหัวหน้าสาขาไวรัสวิทยา ภาควิชาจุลชีววิทยา เป็นเวลา 11 ปี มีส่วนสำคัญในการวินิจฉัยผู้ป่วยไข้หวัดนกรายแรกของประเทศรวมทั้งผู้ป่วยไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ของประเทศไทย ได้สั่งสมประสบการณ์ในการศึกษาไวรัสก่อโรคไวรัสโดยเฉพาะระบบทางเดินหายใจมานานนับสิบปี ได้สร้างผลงานตีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติกว่าร้อยเรื่อง ได้ดูแลเอาใจใส่นักศึกษาโดยอุทิศตนให้กับการเรียนการสอนมุ่งมั่นสั่งสอนให้ลูกศิษย์มีความรู้ความเข้าใจและเห็นถึงความสำคัญของวิชาที่เรียน มีความเมตตาต่อลูกศิษย์และในวาระที่มีงานหลายอย่างพร้อมกัน งานสำคัญของนักศึกษาจะมาก่อนเสมอ โดยเฉพาะการแก้ไขวิทยานิพนธ์ซึ่งจะทำให้นักศึกษาจบการศึกษาไปประกอบอาชีพได้

บทสัมภาษณ์
ศ.ดร.พิไลพันธ์ พุธวัฒนะ "คนดี ศรีมหิดล"
โดย นพ.หมอยุ่น ษัษฐบุตร พฤทธิพันธุ์

หมอยุ่น : สวัสดีครับ มีความรู้สึกอย่างไรต่อมหาวิทยาลัยมหิดลครับ

ศ.ดร.พิไลพันธ์ : ดิฉันจบมัธยมศึกษาตอนปลายมาจากโรงเรียนสตรีวิทยา คำขวัญของนักเรียนห้องคิงในสมัยนั้นก็คือ การสอบได้คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ซึ่งในยุคนั้นคะแนนเข้ามหาวิทยาลัยจะสูงสุดเป็นอันดับหนึ่งของประเทศเลย แต่ว่าก็มีปัญหาสุขภาพเลยสอบไม่ติด ดิฉันสอบเข้าได้คณะวิทยาศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในช่วงแรกก็รู้สึกอาจจะเสียใจที่ไม่ได้สิ่งที่คาดหวัง แต่เมื่ออยู่ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์กลับได้พบความรู้สึกดี ๆ มากมายที่นั่นเป็นสถานที่ปลูกฝังให้รู้จักความสามัคคีความอดทน ความเสียสละความมีน้ำใสใจจริงกับเพื่อน ๆ รู้จักการทำงานเป็นทีมที่เป็นสิ่งที่ได้มาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์โดยแท้ แต่เมื่อจบปริญญาตรีแล้วความรู้สึกที่ยังอยากจะเป็นคนมหิดลก็ยังไม่เคยจางหายไป เลยกลับมาสอบเข้าปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยมหิดลก็สังกัดอยู่ในบัณฑิตวิทยาลัยของมหิดล แต่ว่าเวลาเรียนนี่ เรียนอยู่ที่คณะวิทยาศาสตร์ ได้เรียนอยู่ที่คณะวิทยาศาสตร์อีก 7 ปี นะค่ะ ปริญญาโท 2 ปี เอกอีก 5 ปี รวมเวลาแล้วใช้ชีวิตติดต่อกันถึง 11 ปีในมหาวิทยาลัยเพื่อที่จะจบปริญญาเอก ตอนนั้นก็อายุ 28 ปีแล้วที่จริงแล้วก็น่าจะเป็นผู้ใหญ่แต่ความที่ไม่เคยทำงานเลย เด็กก็ไม่ใช่ผู้ใหญ่ก็ไม่ใช่ เพราะจะบอกว่าเป็นเด็กก็จบปริญญาเอกแล้ว แต่ถ้าจะบอกว่าเป็นผู้ใหญ่ก็ไม่เคยใช้ชีวิตการทำงานเลยก็มาเริ่มทำงานครั้งแรกก็คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลนี่ละค่ะ จริง ๆ ก็ต้องบอกว่าต้องปรับตัวและต้องทำใจในหลาย ๆ เรื่องเลย ดิฉันเป็นปริญญาเอกคนแรกที่ไม่ใช่แพทย์ของคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มีเรื่องที่จะต้องเรียนรู้มากมายนะค่ะ อย่างที่ได้บอกว่าเกษตรให้อะไร ก็จะบอกว่าคณะวิทยาศาสตร์ปลูกฝังจิตวิญญาณของความเป็นนักวิจัยเพราะว่าชอบทำวิจัยมาก ถ้าถามว่าพอมาอยู่ศิริราชแล้วปลูกฝังอะไรก็จะบอกว่าเมื่ออยู่ศิริราชนาน ๆ ศิริราชมีวัฒนธรรมองค์กรที่ไม่เหมือนในคณะและสถาบันอื่น แต่ในภาพรวมของความเป็นมหิดลแล้ว ดิฉันภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของมหิดลที่สถานที่แห่งนี้ ทั้งศิริราชและมหิดล

ได้สอนให้รู้จักการเป็นข้าราชการที่ดี การเป็นคนดีของแผ่นดิน เขาทำอย่างไงกัน ได้เรียนรู้ที่จะมีชีวิตและทำงานเพื่อคนอื่น อันนี้ในศิริราชจะปลูกฝังเรื่องนี้ค่อนข้างมากเลย คือความเสียสละ และความอุทิศตัวเพื่อแผ่นดิน เราเห็นที่อื่น ๆ อาจจะมีปัญหาค่อนข้างมาก ในเรื่องนี้ แต่สำหรับศิริราชแล้วดิฉันเชื่อว่าเรามีคนดี ๆ อยู่เยอะมาก และในภาพรวมของความเป็นมหิดลก็ดีใจที่ได้มีส่วนทำชื่อเสียงให้กับมหาวิทยาลัยหลาย ๆ ครั้ง นั้นก็ต้องขอบคุณสถาบันทั้งหลายที่ให้ก่อกำเนิดดิฉันมานะค่ะ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ให้การศึกษาปลูกฝังอบรมจนจบปริญญาตรีโทเอก ศิริราชและก็มหิดลนี่ก็เหมือนที่ ๆ เลี้ยงดูให้เติบโตให้โอกาสที่จะได้มีชีวิตที่ดีและให้โอกาสที่ดีในการทำงานภาคภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของศิริราชและส่วนหนึ่งของมหิดล แล้วถ้าได้ทำอะไรให้กับคณะหรือสถาบันจะรู้สึกดีใจมาก ถ้ามองกลับมาในความเป็นมหิดลแล้วจะรู้สึกห่วงใยอะไร แล้วก็ภูมิใจอะไรนะค่ะในแง่ของความภูมิใจก็คือมหิดลนี่เป็นมหาวิทยาลัยที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติในเรื่องความสามารถของทาง Biomedical Science แต่จุดอ่อนของสถาบันก็คือการที่มีอยู่หลายแคมปัสมีอยู่แคมปัสพญาไท แคมปัสศาลายา แคมปัสบางกอกน้อย การที่อยู่กระจายไปหลายแห่งนี้ความรู้สึกของคนจะติดกับคณะนิยมมากกว่าที่จะคิดถึงความเป็นมหิดล ซึ่งสิ่งนี้เป็นจุดอ่อนซึ่งเราจะต้องปรับเปลี่ยนเพราะว่าจริง ๆ แล้วเราคือคนมหิดล เวลาเราไปที่ต่างประเทศหรือเวลาที่เราออกไปจากสถาบันคนจะมองเราในฐานะเป็นมหิดลนะค่ะ อันนี้คงจะต้องช่วยกันว่าเมื่อเรามีความรักในคณะแล้วน่าจะได้เผื่อแผ่มาถึงคณะอื่น ๆ ในความที่เป็นชาวมหิดลด้วยกันและจะทำอะไรที่ดี ๆ ให้กับคณะ เพราะว่าจริง ๆ แล้วในภาพรวมแล้วมหาวิทยาลัยนั้นก็จะเป็นที่ ๆ จะได้รับการกล่าวถึงก่อนที่จะมาถึงลำดับคณะเสียอีกเวลาที่เราไปติดต่อคนในวงนอก

หมอยุ่น : อยากเห็นอะไรในมหาวิทยาลัยมหิดลครับ

ศ.ดร.พิไลพันธ์ : อยากเห็นความเข้มแข็งทางการศึกษาซึ่งก็หลาย ๆ จุดก็คงจะเก่งมาก หลายจุดคงจะต้องปรับ อีกอย่างหนึ่งที่ห่วงก็คือการที่จะเข้าสู่การเป็นมหาวิทยาลัยในอาเซียน ถ้าถามว่ากับอาเซียนด้วยกันในแง่ของคุณภาพการศึกษาเราไม่ได้ล้าหลัง เรานำอยู่ด้วยซ้ำไปนะค่ะอยู่ในระดับผู้นำในอาเซียนด้วยซ้ำไป แต่ว่าสิ่งที่เป็นจุดอ่อนของเราที่เราจะต้องโอกาสพัฒนาก็คือเรื่องของภาษาและความรู้เขารู้เรา เด็กไทยมีความรู้เรื่องอาเซียนน้อยมากแล้วเราก็จะมองอาเซียนไม่ได้ตรงกับความเป็นจริง ถ้าเขารู้จักเรามากกว่าเรารู้จักเขาอันนี้คือข้อเสียเปรียบนะค่ะ อยากจะให้เราทำความรู้จักเกี่ยวกับเพื่อนบ้านมากกว่านี้ อยากให้รู้ว่าเขาคิดยังไงกับเรา ข้อดีของเขาคืออะไร จุดแข็งที่เราจะต้องระวังที่จะไม่ให้ตกเป็นข้อเสียเปรียบหรือว่าวันหนึ่งถูกเขาแซงหน้าขึ้นไป เรารู้หรือเปล่าว่า เขาเข้มแข็งขนาดไหน คงจะบอกว่าไม่ใช่ต่อชาวมหิดลนักศึกษา คนไทยเองก็มีความรู้เรื่องอาเซียนน้อยมากในพ.ศ.นี้ งั้นทำยังไงที่จะให้มหิดลอยู่ในฐานะของมหาวิทยาลัยผู้นำในการที่จะปรับให้นักศึกษาและก็บุคลากรของมหาวิทยาลัยเป็นผู้นำของประเทศในการที่จะพาสถาบันเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนด้วย

หมอยุ่น : คิดเห็นอย่างไรต่อการปฏิรูปการศึกษาไทย

ศ.ดร.พิไลพันธ์ : การปฏิรูปของเราล้มเหลวอยากจะฝากบอกว่าเวลาเราพูดถึงเราก็จะบอกว่าความรู้ของเด็กตกต่ำลงด้อยกว่าเด็กในสมัยก่อนแล้วเราก็ไปพูดถึงอะไรหลายเรื่องมากแต่ที่เราพูดกันมันไม่ได้ตรงประเด็นกับการที่จะแก้ไขเลย เราพูดถึงคุณภาพของเด็กแต่ในขณะเดียวกันเราก็ต้องพูดถึงคุณภาพของครูผู้สอนด้วยเหมือนกันหรือกระบวนการที่จะได้เด็กที่ดีหรือครูที่ดีเราปรับ เราให้ความสำคัญกับกรอบมากกว่าเนื้อหา อยากจะบอกว่าอย่างนั้นเราปฏิรูปการศึกษา เรามองกรอบแต่เราไม่ได้มองเนื้อหาของการศึกษา เราอยากได้เด็กไทยที่เก่งภาษาแต่เราก็ไม่มีครูที่สอนภาษาที่จบทางภาษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมอีกแล้ว ขอให้เรากลับไปดูนะค่ะว่าเราอยากได้ครูสอนภาษาเก่ง ๆ เพราะเราจะเข้าสู่อาเซียน ภาษาอังกฤษต้องดี ต้องดูดีลองกลับไปดูตามโรงเรียนนะค่ะ ว่าคนที่จบทางภาษามาตรง ๆ มีเหลืออยู่ในโรงเรียนต่าง ๆ ในประเทศไทยเหลืออยู่กี่คน และก็ในทำนองเดียวกันเราก็จะบอกว่าประเทศต้องผลิตนักวิจัยเก่ง ๆ ต้องมีศักยภาพที่จะอยู่ได้โดยตัวเองโดยเฉพาะทางด้านไม่ว่าจะเป็นวิทยาศาสตร์ชีวภาพหรือว่าวิทยาศาสตร์ที่จะทำให้ชาวบ้านอยู่ดีกินดีขึ้น เพราะฉะนั้นคนที่จะสอนนักเรียนให้เป็นนักวิจัยหรือนักวิทยาศาสตร์ดี ๆ เราคงจะต้องการคนที่จบทางวิทยาศาสตร์จริง ๆ ก็คงต้องกลับไปดูในโรงเรียนมัธยมประถมของเราอีกว่าคนที่จบวิทยาศาสตร์จริง ๆ มีเหลืออยู่สักกี่คนในโรงเรียนในประเทศไทยในปัจจุบัน เพราะฉะนั้นถ้าจะปฏิรูปการศึกษาขอให้เอานักการศึกษาเป็นผู้ชี้นำและก็อยากให้ในสถาบันการศึกษานั้นมีผู้ที่รู้ภาษาจริง ๆ นะค่ะ เป็นนักภาษาศาสตร์และก็อยากให้นักวิทยาศาสตร์มีอยู่ในสถาบันตั้งแต่ระดับประถมมาจนกระทั่งมัธยมเลยเพราะในการปฏิรูปเท่าที่ผ่านมานั้น ระบบของเราได้กำจัดเอานักภาษาศาสตร์กับนักวิทยาศาสตร์ออกไปจากโรงเรียนจนหมดสิ้นนะค่ะ ในหลาย ๆ โรงเรียนเพื่อนที่เกษียณก็จะบอกว่าฉันเป็นนักภาษาศาสตร์คนสุดท้ายของโรงเรียนแห่งนี้ ในทำนองเดียวกันอาจารย์ที่สอนคณิตศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์ก็คงจะพูดคล้าย ๆ กันนี้นะค่ะ เพราะฉะนั้นการศึกษาของประเทศจะสมบูรณ์ไปไม่ได้ถ้าขาดทั้งนักการศึกษา ขาดทั้งคนที่มีความรู้จริงในสาขานั้น ๆ หรือแม้กระทั่งปราชญ์ ชาวบ้านเราก็สามารถที่จะนำเข้าสู่โรงเรียนได้คือมันจะต้องสร้างหนทางที่เอาคนที่มีความรู้อย่างแท้จริงเข้ามาสู่โรงเรียน จะต้องเปิดช่องทางให้หาคนเก่งเข้ามาสู่โรงเรียน หาคนที่อย่างเช่นจะสอนทางสายช่างจะต้องมีคนที่รู้เรื่องช่างฝีมือเข้ามาสู่โรงเรียน ทำยังไงจะเก็บคนพวกนี้ คนเก่ง ๆ พวกนี้ไว้ได้ในสถาบันการศึกษานี่ก็คือความห่วงใยในเรื่องการศึกษาของประเทศ

การที่เราไปตั้งเป้าว่าการเข้ามหาวิทยาลัยนั้นเป็นเหมือนเป้าหมายในชีวิตที่คนต้องไขว่คว้าไปถึงมัน ทำให้เกิดข้อเสียอยู่ 2 ประการ ประการที่ 1 ก็คือว่าจริงแล้วคนที่เราต้องการในขณะนี้คือช่างฝีมือ ช่างเทคนิค ซึ่งจะเป็นตัวผลักดันแรงงาน หรือก็หาเงินตราเข้าประเทศด้วยซ้ำไป เราต้องการช่างฝีมือ เพราะฉะนั้นถ้าในการศึกษาที่เราผลักคนที่มีฝีมือให้เขาได้มีค่าตอบแทน ได้รับการยกย่องในสังคมไม่แพ้กับคนที่จบมหาวิทยาลัยเลย เราก็จะมีโอกาสพัฒนาประเทศในแง่ของด้านฝีมือแล้วก็แรงงาน อุตสาหกรรมของประเทศด้วย ประเทศก็คงจะก้าวหน้าในเรื่องของทางอุตสาหกรรมมากกว่านี้ คือผลักคนเก่งไปสู่ภาคอุตสาหกรรมได้บ้างในส่วนของมหาวิทยาลัยก็รับได้จำกัด แต่ว่าความที่คนอยากเรียนมหาวิทยาลัยมากมันก็เลยเกิดมหาวิทยาลัยที่ไม่มีคุณภาพเกิดขึ้นมากมาย เราก็ได้ยินเรื่องของการฟ้องร้อง การได้ปริญญาซึ่งจบมามากมายแต่หางานทำไม่ได้ก็ต้องมาใช้ระบบเส้นสายฝากกันเข้าไปอันนี้

ก็จะทำให้สถาบันนั้นและหน่วยงานนี้อ่อนแอในการรับคนที่คุณภาพไม่ถึงเข้ามา ทำไมเราไม่ไปทำในสิ่งที่เราถนัดและเราก็สามารถที่จะทำได้ดีด้วย เราดึงศักยภาพของคนมาให้ถูกเราจะเห็นว่าคนที่ค้าขายเก่ง ๆ ไม่ได้ร่ำรวยมาก่อนและก็ไม่ได้มีการศึกษามาก่อนเลย เขาเป็นเจ้าของกิจการใหญ่โตได้นั่น เขาดึงศักยภาพตัวเองออกมาได้ แต่ในวิธีการคิดแบบใหม่ให้เอามหาวิทยาลัยเป็นตัวตั้งจนกระทั่งเราเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของสังคมไปมากเลยก็คือมีมหาวิทยาลัยที่ไม่มีคุณภาพเกิดขึ้น คนที่สาขาที่ประเทศชาติไม่ต้องการมากจนมากจนกระทั่งเกินความต้องการ แล้วก็การแข่งขันเข้ามหาวิทยาลัยทำให้เด็กไม่ได้ใช้ชีวิตในวัยเด็ก ไม่ได้ปลูกฝังเรื่องการมีคุณธรรม การทำงานเป็นทีม การเสียสละ การเป็นผู้มีศีลธรรม เราไม่มีเวลาปลูกฝังสิ่งเหล่านี้เลยเพราะเด็กได้แต่เรียนพิเศษและก็เข้าสู่การแข่งขันว่าทำยังไงถึงจะเข้ามหาวิทยาลัยได้แต่โดยที่เราละเลยการปลูกฝังในเรื่องคุณธรรมจริยธรรมของเด็กไปเพราะฉะนั้นพอคนที่ได้รู้จักแต่การแข่งขันในเรื่องการเรียนเพื่อเข้าสู่มหาวิทยาลัย เราก็จะได้นักแข่งขันทางการศึกษา แต่เราไม่ได้คนที่เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพสำหรับประเทศชาติในอนาคตนะค่ะ ฉะนั้นเราจะทำยังไงที่เราจะช่วยกันเปลี่ยนทัศนคติว่ามหาวิทยาลัยนั้นไม่ใช่จุดสูงสุดของชีวิต ทำยังไงที่จะดึงศักยภาพของคนมาให้เหมาะกับตัวเอง แล้วเขาก็อยู่ได้อย่างมีความสุขอยู่ที่ไหนก็ได้ให้เขาสามารถที่จะประสบความสำเร็จในการทำงานเท่า ๆ กับคนที่จบมหาวิทยาลัยเหมือนกัน ประเทศไทยจะทำยังไงที่จะเปลี่ยนโครงสร้างนี้ได้หรือเปลี่ยนค่านิยมของคนได้ค่ะ

หมอยุ่น : มีความเป็นห่วงอะไรบ้างครับ

ศ.ดร.พิไลพันธ์ : ในขณะนี้เราก็จะบอกว่าเด็กรุ่นใหม่มีความอดทนน้อยลง มีวินัยน้อยลง มีความซื่อสัตย์หรือความเสียสละให้กับสถาบันน้อยลง ในรุ่นเราผู้ใหญ่กว่านั้นเขาก็คงจะมองรุ่นเราอย่างนี้เหมือนกัน และในขณะนี้เรากำลังมองน้องรุ่นใหม่ ๆ ที่เข้ามาในลักษณะนั้น ไม่ว่าจะเข้ามาในสายของนักศึกษา เจ้าหน้าที่หรือแม้กระทั่งจะเป็นอาจารย์ก็ตาม เราอยากมองเห็นว่าวัฒนธรรมของชาวมหิดลนั้นคือความมีวินัย ความขยันขันแข็งในการทำงานและการเป็นพลเมืองดีของประเทศด้วย และสิ่งเหล่านี้อยากให้มันอยู่บนพื้นฐานของความมีเมตตา และความมีน้ำใจ ความเสียสละ เราเป็นสายวิชาการ มหาวิทยาลัยต้องอยู่ได้ไม่ว่าประเทศชาติจะมีปัญหาอะไรก็ตาม มหาวิทยาลัยต้องเข้มแข็งและไม่หวั่นไหวไปกับกระแสแวดล้อม อย่าเอาการเมืองมาเล่นในมหาวิทยาลัยจนทำให้คณะและมหาวิทยาลัยนั้นอ่อนแอลงไป เรานั้นได้บอกว่าเราจะเป็น Wisdom of the land หรือเป็นปัญญาของแผ่นดิน เพราะฉะนั้นปัญญานั้นจะต้องนิ่งและก็ไม่หวั่นไหวไปกับสิ่งแวดล้อมการเมืองหรืออะไรก็ตาม บุคคลที่เปลี่ยนไปแต่มหาวิทยาลัยจะต้องคงอยู่ได้ อันนี้อยากจะฝากถึงชาวมหิดลทุก ๆ คนด้วยนะค่ะ

หมอยุ่น : มีความเป็นห่วงเรื่องอื่น ๆ อะไรอีกครับ

ศ.ดร.พิไลพันธ์ : ความสามัคคีของคนในประเทศ ขอให้ย้อนกลับไปดูประวัติศาสตร์ของชาติไทยนะค่ะ ซึ่งเด็ก ๆ เดี๋ยวนี้ก็เพิ่งจะกลับมาเรียนประวัติศาสตร์กัน เมื่อสมเด็จพระนางเจ้าท่านเป็นห่วงใยนะค่ะ เพราะวิชาประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์เราตัดทิ้งไปจากโรงเรียนนานมากแล้วด้วยผลพวงของการปฏิรูปการศึกษา เราไม่ได้เรียนภูมิศาสตร์ของชาติต่าง ๆ พูดถึงประเทศหนึ่งอยู่ตรงไหนของโลก เด็กเดี๋ยวนี้ยังไม่ค่อยรู้เลยนะค่ะ ประวัติศาสตร์ชาติไทยเราลืมไปหมด ไม่ได้สอนให้คลั่งชาติ แต่อยากให้รู้ว่าเมื่อไหร่ที่ประเทศชาติของเราอ่อนแอ ไม่มีความสามัคคี เมื่อนั้นก็เป็นที่รู้กันว่าเราจะถูกรังแกโดยคนภายนอก ในยุคนี้เป็นยุคที่คนยึดอัตตาไม่รู้จักเสียสละไม่มีความสำนึกในความเป็นชาติ

ไม่ได้เห็นแก่ประโยชน์ของชาติมากกว่าประโยชน์ของตัวเอง สิ่งนี้เป็นที่น่าหนักใจที่ทำให้เกิดการแตกสามัคคี ถ้าเรารู้จักเสียสละว่าถ้าเราทำไปนี่ประเทศชาติจะแตกร้าวถึงแม้ว่าเราจะต้องกลืนเลือดว่าเราถูกรังแก หรือว่าคนที่ทำกับเราไม่ถูกต้อง หาจุดที่สมดุลย์ที่จะหาทางออกที่มันประนีประนอมอย่างแท้จริง ไม่ใช่ว่าเป็นแค่ภาษาที่ฟังสละสลวย ถ้าเรารู้จักเสียสละบ้าง ยอมบ้าง เพื่อความเป็นชาติให้อยู่รอด บางทีคนไทยอาจจะมีความสุขมากกว่านี้แล้วเราก็จะทำให้คนรุ่นเก่า ๆ ที่มองประเทศชาติด้วยความห่วงใยว่าเราจะพาเมืองไทยไปรอดมั้ยละก็รอดอย่างคนในชาติมีความสุขด้วย ไม่ใช่ว่ารอดแต่มันร้าวฉานเจ็บปวดและก็จะต้องไปเสียอะไรต่อมิอะไรให้กับหลายประเทศที่จ้องมองเรา ว่าจะได้เปรียบประเทศไทยเราได้อย่างไร คงจะเป็นความห่วงใยค่ะ

นางรุจเรขา วิทยาวุฒิกุล

นักเอกสารสนเทศ (ชำนาญการ) หัวหน้างานสารสนเทศและห้องสมุดสตางค์ มงคลสุข

ที่ปรึกษาคณบดีคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นอาจารย์พิเศษของบัณฑิตวิทยาลัย ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการและอนุกรรมการของมหาวิทยาลัยมหิดล เช่น กรรมการวิชาการบัณฑิตศึกษา เป็นต้น มีผลงานทางวิชาการตีพิมพ์ เช่น ค่า Impact Factor ความสำคัญที่มีต่อบทความวิจัยระดับนานาชาติ เป็นต้น ได้รับเชิญเป็นวิทยากร เช่น เรื่อง "บทบาทของนักประชาสัมพันธ์กับการสร้างสังคมออนไลน์ของมหาวิทยาลัยมหิดลและดัชนีชี้วัดความสำเร็จ" เป็นต้น

การศึกษา

พ.ศ. 2521 - 2524 วท.บ. (เทคนิคการแพทย์) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

พ.ศ. 2526 - 2528 วท.ม. (อายุรศาสตร์เขตร้อน) มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2554 - ปัจจุบัน กำลังศึกษาหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต แขนงวิชาสารสนเทศศาสตร์ สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

รางวัลที่ได้รับ

พ.ศ. 2545 ได้รับพระราชทานรางวัลมหาวิทยาลัยมหิดล ประเภทดีเด่นเฉพาะทาง สาขาการบริการ ประจำปี 2544 จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

พ.ศ. 2551 ได้รับรางวัลบุคลากรสายสนับสนุนผู้มีผลงานดีเด่น ด้านบริการดีเด่น จากที่ประชุมประธานสภาข้าราชการลูกจ้างมหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย

พ.ศ. 2551 ได้รับเกียรติบัตรในฐานะศิษย์เก่าที่นำชื่อเสียงมาสู่คณะของคณะเวชศาสตร์เขตร้อน มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2551 เป็นประธานคณะกรรมการเครือข่ายผู้ดูแลเว็บไซต์ มหาวิทยาลัยมหิดลและเป็นผู้ดูแล

เว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งได้รับรางวัลชนะเลิศ (Gold Medal) จากการประกวด QS-APPLE Creative Award ประเภท Best International Website Pages

พ.ศ. 2552 เป็นหัวหน้าทีมผู้ดูแลเว็บไซต์ของคณะวิทยาศาสตร์ ซึ่งได้รับรางวัลชนะเลิศประเภทเว็บไซต์ยอดนิยม จากการประกวดเว็บไซต์มหาวิทยาลัย ประจำปี 2551

พ.ศ. 2552 ได้รับรางวัลศิษย์เก่าดีเด่น บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล ประเภทบริการ ประจำปี 2551

พ.ศ. 2553 เป็นหัวหน้าทีมผู้ดูแลเว็บไซต์คณะวิทยาศาสตร์ ซึ่งได้รับรางวัลจากการประกวดเว็บไซต์มหาวิทยาลัยมหิดล ประจำปี 2552 จำนวน 2 รางวัล คือ รางวัลดีเยี่ยมและรางวัลชนะเลิศด้านปริมาณของเว็บไซต์

พ.ศ. 2554 เป็นหัวหน้าทีมผู้ดูแลเว็บไซต์คณะวิทยาศาสตร์ ซึ่งได้รับรางวัลจากการประกวดเว็บไซต์มหาวิทยาลัยมหิดล ประจำปี 2553 จำนวน 3 รางวัล คือ รางวัลการพัฒนาเว็บไซต์ระดับดีเด่น รางวัลรองชนะเลิศอันดับหนึ่ง ประเภท Visibility รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 ประเภท Size (Web Pages)

บทสัมภาษณ์
คุณรุจเรขา วิทยาวุฒิกุล “คนดี ศรีมหิดล”
โดย นพ.หมอยุ่น ษัษฐบุตร พฤทธิพันธุ์

หมอยุ่น : สวัสดีครับ มีความรู้สึกอย่างไรต่อมหาวิทยาลัยมหิดลครับ

คุณรุจเรขา : สวัสดีค่ะ ดิฉันเป็นศิษย์เก่าของที่นี่เลยนะค่ะ ดิฉันจบปริญญาโทจากคณะเวชศาสตร์เขตร้อนค่ะ แล้วก็ทำงานในครั้งแรกก็ที่มหาวิทยาลัยมหิดลค่ะ ทำงานที่คณะวิทยาศาสตร์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530 เพราะฉะนั้นปัจจุบันก็ 24 ปีแล้วนะค่ะ ก็ถือว่าเป็นชาวมหิดลทั้งการเรียน ทั้งอาชีพการทำงานด้วย ตลอดเวลาที่ทำในอาชีพที่ตัวเองทำงานนี้ก็จะเป็นงานทางด้านสารสนเทศและก็งานห้องสมุดซึ่งได้มีโอกาสทำงานสนับสนุนการเรียนการสอนการวิจัยของอาจารย์และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดลมาโดยตลอด รู้สึกภาค

ภูมิใจมากเพราะว่าตลอดเวลาที่ทำงานทุกปี มีนักศึกษาเรียนจบปีแล้วปีเล่า เราก็จะมีความรู้สึกว่าอาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลเป็นผู้ที่มีคุณภาพสูง แล้วก็เป็นคนที่รู้สึกรู้จริงในวิชาการก็ยังความภาคภูมิใจและก็คิดว่าอาชีพที่ตัวเองทำงานตลอดที่อยู่ในมหาวิทยาลัยนี้ก็เป็นความภาคภูมิใจเพราะว่าถือว่าเป็นงานที่มีประโยชน์ ความรู้สึกที่มองมาก็คือ คิดว่าการที่มีชีวิตการทำงานอยู่ในมหาวิทยาลัยอันที่น่าภาคภูมิใจนี้ เป็นสิ่งที่มีค่าสำหรับชีวิตมาก แล้วก็เวลาที่ออกไปไหน ยกตัวอย่าง เช่น เวลาที่ไปต่างประเทศ ไปต่างจังหวัด ไปบรรยาย แล้วได้ใส่เสื้อสูทที่มีตรามหาวิทยาลัย ได้มีสไลด์พาวเวอร์พอยนต์ที่มีตรามหาวิทยาลัย เราจะต้องระวังทุกอย่างเพราะเราถือว่าเวลาที่เราเดินทางมาแบบนี้ เราได้แบกตราของมหาวิทยาลัยมาด้วย เวลาที่เราทำดีก็จะนำชื่อเสียงมาสู่มหาวิทยาลัย ถ้าเราทำอะไรไม่ดีก็จะทำให้มหาวิทยาลัยเสียชื่อเสียง เพราะฉะนั้นมีความรู้สึกว่าในประเทศไทยมีมหาวิทยาลัยเป็นร้อย มหาวิทยาลัยมหิดลเป็นอันดับต้น ๆ และยิ่งเป็นเรื่องงานวิจัยแล้วนี้เราเป็นอันดับแรก ๆ ของประเทศ เพราะฉะนั้นทุกอย่างที่เราทำเราจะนึกถึงมหาวิทยาลัยเสมอ แล้วก็คนที่อยู่ในมหาวิทยาลัยมีเป็นหมื่น ๆ คน ถ้าเกิดเราทำดีคนก็จะชื่นชมชาวมหาวิทยาลัยมหิดล ถ้าเราทำไม่ดีก็จะทำให้ชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยก็ดีหรือว่าคนอื่น ๆ ก็จะมัวหมองไปด้วย เพราะฉะนั้นดิฉันก็จะสำนึกเรื่องนี้ตลอดนะค่ะ และก็คิดว่าใจทำงานทุกอย่างเพื่อมหาวิทยาลัย

หมอยุ่น : คิดเห็นอย่างไรกับมหาวิทยาลัยมหิดลครับ

คุณรุจเรขา : มหาวิทยาลัยมหิดลเป็นมหาวิทยาลัยที่เก่าแก่นะค่ะ อยู่คู่ประเทศไทยมายาวนาน ขณะนี้ก็เป็นที่ทราบว่า ประเทศมีปัญหาค่อนข้างเยอะ ประชาชนชาวไทยจำนวนมากก็ยังคงมีปัญหาเรื่องการศึกษา การเรียนรู้อยู่ มหาวิทยาลัยมหิดลในสายตาดิฉันก็คือเราก็คงจะต้องทำสองทางนะค่ะ ทางแรกก็คือแน่นอนเราเป็นมหาวิทยาลัยวิจัย สิ่งที่เราจะต้องทำในอนาคตก็คือ เราจะต้องแข่งขันได้ในระดับโลก เราจะต้องเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำเทียบเท่าสากลและยิ่งจะมีการเปิดเสรีอาเซียน นั่นก็ยิ่งทำให้เราต้องตระหนักว่ามหาวิทยาลัยของเราจะเป็นที่พึ่งของประเทศได้ ส่วนอีกด้านหนึ่งเราก็จะต้องคิดว่ามหาวิทยาลัยมหิดลจะต้องมองปัญหาของประเทศด้วย โดยเฉพาะสังคม ปัญหาทางสังคม เพราะฉะนั้นนอกเหนือจากการเป็นมหาวิทยาลัยวิจัยเพื่อจะเข้าสู่ระดับสากลแล้ว เราก็จะต้องคิดว่ามหาวิทยาลัยมหิดลต้องเป็นที่พึ่งของสังคมไทยด้วย คำว่าที่พึ่งของสังคมไทยหมายความว่า เวลาที่ประเทศมีปัญหา สังคมมีปัญหา คำตอบที่มาจากมหาวิทยาลัยก็ต้องเป็นคำตอบที่ถูกต้องมีพื้นฐานมาจากวิชาการ มีเหตุมีผลตามหลักวิทยาศาสตร์ เพราะฉะนั้นในอนาคตคิดว่ามหาวิทยาลัยมหิดลจะต้องเป็นที่พึ่งทั้งสองทางค่ะ

หมอยุ่น: ความคิดเห็นส่วนตัวที่ฝากไว้ มีอะไรบ้างครับ

คุณรุจเรขา : ในฐานะที่ตัวเองทำงานเป็นสายสนับสนุนนะค่ะ มีหน้าที่สนับสนุนการเรียนการสอน การวิจัย สนับสนุนอาจารย์บุคลากรและนักศึกษา พบเห็นอะไรมามากทั้งชีวิตการทำงานชีวิตส่วนตัว สิ่งที่อยากจะฝากไว้ก็คือ คนเรามีความแตกต่างกันนะค่ะ หลายคนอาจจะมีบุญวาสนาเยอะจะได้เป็น ถ้าเป็นในมหาวิทยาลัยเราก็เรียกว่าเป็นศาสตราจารย์ เป็นตำแหน่งที่ใหญ่โตเป็นผู้บริหารระดับสูง และในขณะเดียวกันคนบางคนซึ่งก็ตั้งใจที่จะทำงาน อาจจะเป็นคนระดับล่างเป็นคนสวน เป็นคนงาน เป็นเจ้าหน้าที่ระดับเล็ก ๆ แต่ว่าสิ่งที่อยากจะฝากไว้ก็คือ ทุกคนเป็นเหมือนฟันเฟืองที่จะผลักดันสถาบันหรือองค์กรหรือประเทศไปข้างหน้า

เพราะฉะนั้น ตามหลักของมหาวิทยาลัยมหิดลนะค่ะ ตามคำขวัญของเราก็คือ เราจะต้องเอาใจเขามาใส่ใจเรา สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ดีฉันตระหนักเสมอว่า มันเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะว่าองค์กรก็จะไปข้างหน้า สถาบันจะไปข้างหน้า หรือประเทศจะไปข้างหน้าได้ก็จะต้องขึ้นกับฟันเฟือง ไม่ว่าจะเป็นตัวเล็กหรือตัวใหญ่ เพราะฉะนั้นการที่ทุกคนเอาใจเขามาใส่ใจเราจะทำให้ชีวิตการทำงานก็ดี ชีวิตส่วนตัว หรือว่าความสัมพันธ์ทั้งในแง่ส่วนตัวหรือว่าในแง่การทำงานก็จะราบรื่นและจะทำให้องค์กรประสบความสำเร็จค่ะ

